

om økonomisk frihed til kommunerne og så, at hr. Peter Duetoft støtter, vi skal underlægges nationalbanken nede i Frankfurt.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Hr. Frank Aaen ved udmærket godt, at jeg aldrig nogen sinde har og heller ikke kommer til at købe den dagsorden, der siger, at et ja til ØMU'en vil ødelægge dansk socialpolitik, dansk bistandshjælp, danske overførselsindkomster og alt det andet.

Det er sniksnak, og det er en holdning, som EU-modstandere og andre godtfolk har kørt i årevis, men jeg køber ikke den dagsorden, for det er ikke rigtigt. De blander sig ikke i, hvilket niveau vi vil have på de områder, bare vi selv skaffer pengene til det.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Frank Aaen for en tredje og dermed sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er jo ikke sniksnak. Spørg befolkningen i Grækenland. Spørg befolkningen i Italien. Spørg befolkningen i andre af eurolandene. De har været igennem skrappe nedskæringer for at skulle tilpasse sig konvergenskravene. Det, der altså sker, og det kan hr. Peter Duetoft umuligt tale sig uden om, er, at tilslutter vi os euroen, så skal vi ikke alene formelt overholde nogle krav, vi får også en bøde, hvis ikke vi gør det. Det betyder, at hvis summen af de aktivitetsudvidelser, som kommunerne og staten i fællesskab vedtager, overskrider de krav, som den nye fællesbank stiller til os, så udløser det en bøde og dermed nedskæringer.

Det kan man altså ikke bortforklare. Det er mekanismen i euroen. Det er sådan, det er, og derfor kan de komme til ikke at blande sig i den enkelte lovgivning – ja, det kommer sikkert også efter Nice – men værst i øjeblikket blande sig i, hvilket niveau vi må have lov til at have via vores skatteudskrivning, via vores samlede indretning af vores velfærdssystem, hvilket niveau vi må lægge de offentlige udgifter på i Danmark.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Duetoft, og derefter er det min agt at gå videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Undskyld, må jeg sige til hr. Frank Aaen, men det er noget sniksnak, for det, man beskæftiger sig med i euroen, er spørgsmål om gældsætning og spørgsmål om underskud. Det er det, man beskæftiger sig med, og derfor er der ingen, der vil blande sig i, på hvilket niveau den offentlige sektors økonomi ligger i Danmark, hvis vi selv vil sørge for, at den er finansieret. Det, vi ikke kan gøre, er at drage ud i verden og lave et meget, meget højt offentligt serviceniveau med en kæmpegæld, men hvem i alverden ville også det?

Så derfor vil jeg sige til hr. Frank Aaen: Det er ikke rigtigt, det er ikke fair, at blande niveauet for den offentlige service ind i det her. Hvis vi vil skaffe pengene til det, har vi lov til at bibeholde den offentlige service, som vi har i dag, og vi har også lov til at forbedre den, og det kan hr. Frank Aaen ikke snakke sig uden om.

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg vil forsøge at bevæge mig tilbage til hovedtemaet for diskussionen i dag, nemlig kommuneforhandlingerne.

Det danske velfærdssamfund er i høj grad baseret på, at det er kommunerne, der løfter opgaverne. Det er ude i kommunerne, vores børn bliver passet, vores unge går i skole, og vores ældre bliver plejet. Det er ude i kommunerne, vi som borgere får sat ansigt på velfærdssamfundet, og den kommunale økonomi er derfor helt afgørende for, hvordan vi oplever velfærdssamfundet, og om vi føler, at vi får nok velfærd for pengene.

For at kunne levere offentlige ydelser af en høj kvalitet ude i kommunerne er det imidlertid afgørende, at der føres en ansvarlig økonomisk politik på Christiansborg. På den måde sikrer vi kommunerne et økonomisk råderum til at varetage de opgaver, vi gerne vil have skal løftes.

Vi har ført en ansvarlig økonomisk politik gennem de sidste 7 år, og resultaterne heraf er heller ikke udeblevet. På en lang række områder har det været muligt at udvide og forbedre den offentlige service. Siden 1992 er der ansat omkring 40.000 personer inden for det sociale område. Det vil sige, at der er ansat ekstra arbejdskraft til at varetage opgaver inden for ældreomsorg, børnepasning og sundhedsvæsen. Og hvad angår sundhedsvæsenet, har der været en stigning i udgifterne på 18 pct. siden 1993.